

[Valdemar Thomsen.]
erkende i Stedet for at gennemføre en Ændring, der hverken er Fugl eller Fisk.

Valutapolitik og Pengepolitik bliver mere og mere, sagde det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, den almindelige Politik i Landet. Men hvorfor saa ikke tage Konsekvensen og sige: Lovgivningsmagten og ikke Kapitalens Repræsentanter maa have hele Magten paa dette som paa andre vigtige Omraader, og Regeringen maa til Gengæld helt og fuldt have Ansvaret for sine Handlinger!

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller mente, at mit Parti var mere socialdemokratisk indstillet end hans Parti; hvis han havde sagt, at vi var mere konsekvente end Det konservative Parti, vilde han have ramt det rigtige. Vi gaar i hvert Fald bestemt imod en Lobescowes, der bestaar af en Blanding af Kapitalisme og Socialisme, vi foretrækker rene Linier . . . (Christmas Møller: Rene Varer!) . . . og heldigvis, ærede Medlem, er det saadan, at en Regering i Modsætning til det Monstrum af en Ledelse, er til at blive kvit. Derfor foreslaar vi i vort Ændringsforslag til § 3 at lægge Ansvaret, hvor det retteligt hører hjemme, kun derigennem kan Vælgerne være orienteret, naar Dommen skal afsiges. Magt og Ansvar maa følges ad, den Regel, vi for øvrigt yderligere understreger med vort Ændringsforslag til § 7.

I et Ændringsforslag til § 10 foreslaar man, at Bankens Guldfond skal svare til 25 pCt. af de udgivne Sedlers samlede Beløb, vel sagtens med den Bagtanke, at vi før eller senere maa tilbage til Guldmøntfoden. Men efter at Liberalismen med dens elastiske Tilpasningsevne nu hører en svunden Tid til, er Spørgsmaalet, om der overhovedet bliver Plads for Guldmøntfoden. Kyndige Folk paastaar, at saafremt Forholdene skulde arte sig saaledes, at Guldmøntfodens Gennemførelse blev mulig, maatte den antages at være overflødig, og hvorfor genindføre et System med Bekostninger og Ulemper, naar man kan opnaa Fordelene uden Bekostning og uden Ulemper? Tilliden til Penge-sedlerne er saamænd i begge Tilfælde ens. Det, der interesserer den almindelige Mand, er, om de reelle Indtægter gaar op eller ned, om Sedlernes Købeevne forringes eller forbedres. Men hvis der endnu hersker Overtro paa dette Omraade, kan det maaske være forsvarligt at opretholde i hvert Fald en lille Guldfond, og vi tager derfor ved vort Ændringsforslag det praktiske Hensyn som en Overgangsbestemmelse at have en Guldfond indskrænket til at andrage 10 pCt.

Til § 18 foreslaar vi den Ændring, at Regnskabet ikke skal tiltrædes af noget Repræsentantskab, men forelægges Rigsdagen til Godkendelse.

I § 26 ønsker vi fastslaaet, at det nødvendige Reglement — man skulde synes, at det var selvfølgelig — skal udfærdiges gennem en særlig Lov.

Endelig et Par Ord om „Overenskomsten om Overtagelsen af Nationalbanken i Kjøbenhavn“, som der staar i Forslaget. Vi foretrækker at sige kort og godt „Overtagelse af Nationalbanken“ med Udeladelse af Ordene „Overenskomst om“. Vi finder den foreslaaede Godtgørelse til Aktionærerne urimelig stor, navnlig i Betragtning af, at Aktiernes Kursværdi i 1931, da Guldindløseligheden blev suspenderet, laa under 150. Den Kursstigning, der har været siden, skyldes sikkert for en stor Del de nuværende økonomiske Tilstande og ikke mindst den Omstændighed — og det bør dog erindres i denne Forbindelse —, at Nationalbanken paa det Tidspunkt blev fritaget for at opfylde sine Forpligtelser. I andre Forhold ser man sjældent, at manglende Evne til at betale, hvad man har forpligtet sig til, ligefrem skal præmieres; men maaske det her er ud fra den Betragtning, at der er Forskel paa Kong Salomon og Jørgen Hattemager.

Naar Landets Hovederhverv i det Aaremaal, her er Tale om, er blevet tappet for Hundreder af Millioner Kroner, ser det ikke godt ud, at Storaktionærer i Seddelbanken, der ikke kunde opfylde deres Forpligtelser i 1931, nu skal indkassere mægtige Beløb.

Efter den foreliggende Overenskomst, efter de Udtalelser, der er fremsat fra forskellig Side, synes der ikke at være Mulighed for en Forhandling med Bankens gamle Aktionærer paa en rimelig Basis, og derfor foreslaar vi, som Tilfældet er, hvor det ellers drejer sig om Almenvellet, straks at gaa til Ekspropriation. Vi vil ikke være smaalige over for Aktionærerne, vi foreslaar, at Vederlaget, som skal ydes til Aktionærerne, ansættes til 10 pCt. over Kursværdien i September 1931.

Vi er af principielle Grunde absolut mod Bestemmelsen om, at 8 Rigsdagsmænd skal indtræde i Bankens Repræsentantskab. Det er paa Tide, at der bremses op for Tilbøjeligheden til at sammenblande Lovgivning og Administration. Fra forskellige Sider er der da ogsaa og med Rette udtalt Betænkelighed ved det Benignaveri, som der her aabnes Mulighed for, og jeg vil anmode Handelsministeren om her at erklære, at han vil forhindre, at de